

на битовия интериор се заместват, компенсират, релаксират чрез едно по-евдемонистично възприятие, във и чрез един по-разкрепостен, неподчинен на обичайните конвенционалности за всекидневие-то на обикновения човек маниер на житейска изява. Този маниер по своему изтласква и се отчуждава от всеобемания практицизъм и всеподчиняващ утилитаризъм, от непрестанното калкулиране на отдаденото и придобитото, от перманентната аритметика на „плюсовете“ и „минусите“ на едни или други поведенски стъпки. Той е свързан и с по-друг тип консумативност, която компенсира разхода на физически, психически, емоционални и др. ресурси на артиста, който го прави по-ориентиран към това тук и сега, „на момента“, а не толкова към неясно мъгните смислови хоризонти или трудно обозримите перспективи на едно несигурно (близко или по-далечно) бъдеще. Това е маниер, свързан с изпитване на „сладостта на мига“, на „поетиката на момента“ в моментите на професионална и извън-професионална (в т. ч. и битова) изява. Именно тази сладост трябва да компенсира трудностите, препятствията, горчивините, страховете на времето, на онова време, което е отминало, което сега пулсира и което неминуемо при тази професия и този скитнически живот все някога ще дойде.

Веднага би следвало да отправим въпросите: А нима подобно нещо не съществува и в циганската битност и душевност? Нима липсват подобни стереотипни представи за битовия редукионизъм и дори примитивизъм на ромите и за тяхната неудържима бохемско-хедонистична ориентация в тяхното всекидневие? Нима не биха се открили подобни (и квалифицирани от множеството хора) лековати, леконавни отношения, житейски стереотипи „да се гледа през пръсти“ на времето, на дължимата сериозност към житейските проблеми и дилеми в циганския живот? Нима и те (подобно на цирковите артисти) не се отнасят някак си непонятно за „масовия човек“ към комизмите и трагизмите на тяхната житейска съдба и битност, търсейки утеха в други неща, в друга плоскост, която понякога е официално валидизирана с един пределно откровен и категоричен негативен ценностен патос? Тогава на базата на тези (някак си като че ли привидни и твърде случайни, но затова пък прекалено много) съвпадения между цирковата и ромската орис не съществуват ли